

és eszeveszett futásnak indultunk. Senki se vett észre. Lent a Rákóczi hídnál megálltunk és izgatottan lestünk fel a hegyre. A ház akkor már égett. Piros tűz és vastag füst csapott ki a cseréptetőn, a szél belekapott a lángba, eloltotta és újragyújtotta.

A környék mozgolódni kezdett, harangkongást hallottunk, az utca emberekkel telt meg. Károlyka eltűnt mellőlem. Jó ideig nem is vettem észre. Tűzoltókocsik rohantak át a hídon, kiabáló emberek szaladtak a hegy felé. A házat néztem, amelyet menthetetlenül birtokába vett a tűz. Felhők pirosodtak el felette s a szakadt felhőkön túl az ég is. «Vajjon látja-e ő, vajjon látja-e ő» kérdeztem magamban sebesen és lázasan, fejemet a hid karfájára hajtottam és nem bántam már semmit. Olyan jó volt sírni.

KELETI MOZAIK.

*A szó, a szín-szövet kevés:
dús képzelet szövetkezés:
száz agy képe nem bizarrabb,
mint most ez esti kirakat.
E táj, e zsúfolt keleti
éj, mely bűbáját kelleti
s mint bűja, bódult pörmömöt
vetéli hab s a part fölött.
Különös verses hangulat
keres szívedhez halk utat
és rím a rímmel jelesel,
míg elámulva jellesel,
kék lég-pillér, mennybolt traverz
tűl; mély csillagokra lelsz
s rá suhogó ultramarin
ég-kelméből hull baldachin.
A habon ingó hold jele
dús fény-mámmal folyt tele
s a lányos esti kék felett
kitárt karokkal kéjeleg . . .
Ha lejjebb ejt a lendület,
lent ugyanaz, de vetület
és gyöngyhabosra mosva itt
csillog a fenti mozaik.
Ott mély kontraszt a partvonal,
lány, surranó aranyfonal;
az érett bronzos árny alatt
derűsebb, nyíltabb árnyalat,
— fénynyíl érte az Est-bagolyt*

*és arany vére arra folyt. —
A sáncon, poszton roskatag
ciprusok állnak sorfalat,
a csúcsuk peckesen merev,
lecsüngő csillag rajt sebez.
Sötétes hátterek felett
cizellálva csipkézetet
erkélyes minarett-rajok
kutatják ott fenn Allahot,
s mellettük lustán guggol a
holdfény csiszolta kupola.
Egy füge liget vall odább
a lepke szélben. Paloták
márványa vonz, mit századok
antik légköre áthatott.
Szeráj felén hült háremek;
holt mámor illat átremeg
tülljüggönyön, brokátokon
és pillaként odább onson.
Ó, könnyüléptű, drága nők,
kik felé vágyak szárnya szőtt . . . !
Szerelmen kívül mit tudott
az éj s e hervadt mirtusok,
sorsuk: öröklődés, fénytelen,
most: szabadságuk végtelen.
A nagy falon túl kinn öreg
cifra trású sírkövek
leplezik lenn a léttelent
és sejtetik: a végtelent . . . !*

Széfeddin Sefket Bey.